

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

7 май 1985 година*

„Данъчни предимства за издатели на вестници”

По дело 18/84

Комисията на Европейските общности, представлявана от Jacques Delmoy, член на нейния правен отдел, в качеството на представител, със съдебен адрес в Люксембург, в кантората на Georges Kremlis, член на нейния правен отдел, сграда Jean Monnet, Kirchberg,

ищец

срещу

Френската република, представлявана в писмената фаза на производството от Francois Repouard, заместник-директор по правните въпроси в Министерство на външните работи и представена от Philippe Rouzoulet, секретар на външните работи в Департамента по правни въпроси на Министерство на външните работи, в качеството на представител, със съдебен адрес в Люксембург, френското посолство,

ответник

относно иск за установяване, че като не е предвидила за издателите на вестници съответни данъчни предимства от които да се ползват по отношение на своите издания, които те публикуват в други държави-членки, Френската република е нарушила задълженията си по член 30 от Договора за ЕИО,

СЪДЪТ,

в състав: г-н Mackenzie Stuart, председател, г-н O. Due (председател на състав), г-н P. Pescatore, г-н T. Koopmans, г-н U. Everling, г-н K. Bahlmann и г-н Y. Galmot, съдии,

генерален адвокат: г-н G. F. Mancini,

секретар: г-н J. A. Rompre, заместник-секретар,

след като изслуша становището на генералния адвокат представено в заседанието на 12 март 1985 г.,

постанови настоящото

* Език на производството: френски.

Решение

1. С жалба, подадена в секретариата на Съда на 19 януари 1984 г., Комисията на Европейските общности е предявила, по член 169 от Договора за ЕИО, иск за установяване, че като не е предвидила за издателите на вестници съответни данъчни предимства от които да се ползват по отношение на своите издания, които те публикуват в други държави-членки, Френската република е нарушила задълженията си по член 30 от Договора за ЕИО.

2. От жалбата става ясно, че член 39а от Code général des impôts français (Общ данъчен кодекс) урежда някои данъчни предимства в полза на предприятия, които публикуват вестници или месечни или двуседмични списания, посветени основно на политически въпроси. Тези предимства се състоят в потвърждението за установяване, посредством такса върху облагаемите печалби, на освободен от данъци резерв за закупуване на необходимите активи за издаване на вестника, или да бъдат удържани от облагаемите печалби направените за тази цел разноски. Ограниченията, към такива резерви или разноски както и определението за активите, които са могли да бъдат финансирани с тях, са варирали от година за година.

3. Промяна в това отношение е била въведена с член 80 от Loi de finances (Закона за финансите) № 80/30 за 1980 г., от 18 януари 1980 г. (Journal officiel de la République française от 19 януари 1980 г., стр. 147), изменящ правилата на установения с член 39а от Code général des impôts. В съответствие с последната алинея на член 80 от Loi de finances, “издателите на вестници не се ползват от разпоредбите на член 39а по отношение на публикациите, които те печатат в чужбина”.

4. Като преценява, че тази разпоредба е несъвместима с член 30 от Договора за ЕИО, на 29 март 1982 г. Комисията е адресирала до френското правителство, в съответствие с член 169 от Договора, писмо с искане то да представи своите съображения по този въпрос. Тъй като не е получила отговор, на 5 май 1983 г. Комисията представи своето мотивирано становище на Френската република.

5. Комисията счита, че въпросната разпоредба насърчава френските издатели на вестници да сключват договори с френски печатници и да се откажат от сключване на такива договори с печатници, установили се в други държави-членки, за да могат да извличат най-големите възможни ползи от упоменатата по-горе система на данъчни предимства. Следователно правилата, предвидени в член 39а от Code général des impôts трябва да бъдат считани като мярка с равностоен на количествено ограничение ефект, забранена от член 30 от Договора за ЕИО. Комисията посочва също така, в това отношение, Директива 70/50 от 22 декември 1969 г. (ОВ 1970 г., L 13, стр. 29), член 2, параграф 3, буква к) от която посочва като мерки с равностоен на количествено ограничение ефект всички национални мерки, които „препятстват закупуването от частни лица само на вносни продукти или насърчават, налагат или дават предимство на закупуването само на местни продукти”.

6. Комисията добавя, че въпросната разпоредба е част от система от данъчни предимства, които биха могли да съставляват помощ по смисъла на членове 92 и

94 от Договора. Въпреки това тя смята, че доколкото се отнася до условия за една помощ, които не са необходими за постигането на целта на една такава помощ или за да може тя да функционира, цитираните разпоредби от Договора не могат да представляват пречка за прилагането на член 30, както бе постановено в Решение на Съда от 22 март 1977 г. (Ianelli & Volpi, 74/76, Requeil, стр. 557).

7. В хода на производството пред Съда, Френската република е изтъкнала три аргумента в своя защита.

8. На първо място, тя твърди, че печатарската дейност е вид услуга и не може да се разглежда като продукт. Ето защо оспорваната от Комисията данъчна разпоредба попада извън обхвата на член 30 от Договора за ЕИО и на Директива 70/50. Такава дейност може да бъде обхваната единствено от разпоредбите от Договора, отнасящи се до свободното предоставяне на услуги. Що се отнася до прилагането на Директива 70/50, френското правителство добавя, че член 2, параграф 3, буква к), доколкото се отнася до покупките на “частни лица”, не може да се прилага за издатели на вестници, тъй като последните не могат да се отъждествят с такива частни лица.

9. На второ място, Френската република отхвърля обстоятелството, че дадена публикация е била отпечатана във Франция, а не в друга държава-членка, може да повлияе избора на потенциалния читател. Следователно няма причина, поради която Комисията да се стреми да покаже, че оспорваната мярка следва да се причисли към мерките, които по смисъла на упоменатата разпоредба на Директива 70/50 “насърчават закупуването само на местни продукти”.

10. На последно място, в случай че съдът реши, че въпросната мярка е част от схема за предоставяне на помощи, френското правителство твърди, че въпросната данъчна мярка не може да бъде отделена, нито разграничена от схемата за предоставяне на помощи в полза на вестникарската индустрия, въведена с упоменатите данъчни разпоредби. Дадена мярка, която съставлява неразделна част от такава схема, не може да се разглежда като вторичен аспект, по смисъла на цитираното от Комисията решение на съда, и следователно не може да се оспорва на основание член 30.

11. Тези аргументи изискват следните съображения.

12. На първо място, печатарската дейност не може да бъде описана като “услуга”, тъй като се отнася директно до изработването на материална вещ, която като такава, е класифицирана в Общата митническа тарифа (глава 49.02, озаглавена “Вестници и периодични издания”). При всяко положение, съгласно член 60 от Договора “за услуги се считат онези услуги, които обикновено се предоставят срещу възнаграждение, доколкото те не са уредени с разпоредбите, отнасящи се до свободното движение на стоки”. Следователно проблемът трябва да се разглежда единствено на основата на член 30.

13. По отношение на това дали мярката, предвидена във френското данъчно законодателство, може считана като неразделна част от схема за предоставяне на помощи, следва на първо място да се отбележи, че от отговорите, дадени на въпрос, поставен от Съда, е видно, че Комисията никога не е била нотифицирана за подобна схема. На второ място, следва да се подчертае, че, както това става

ясно от дълга поредица от дела, решени от Съда, членове 92 и 94 при никакви обстоятелства не могат да служат за обезсмисляне правилата на Договора, относно свободното движение на стоки или правилата, насочени към премахване на дискриминационните данъчни разпоредби, което следва от постоянната съдебна практика на Съда. Съгласно тази съдебна практика, разпоредбите, отнасящи се до свободното движение на стоки, до премахването на дискриминационните данъчни разпоредби и до помощите, имат обща цел, а именно да осигурят свободното движение на стоки между държавите-членки при нормални условия на конкуренция (в допълнение към Решението от 22 март 1977 г., цитирано от Комисията, вж. решенията от 13 март 1979 г., HANSEN, 91/78, Сборник на ЕО, стр. 935, от 26 юни 1979 г., Pigs and Bacon Commission, 177/98, Сборник на ЕО, стр. 1261 и от 24 ноември 1982 г., Комисията с/у Ирландия, 249/81, Сборник на ЕО, стр. 4005). Поради тази причина обстоятелството, че дадена национална мярка може евентуално да бъде определена като помощ по смисъла на член 92, не е достатъчно основание тя да бъде освободена от забраната, съдържаща се в член 30. Следователно аргументът, изведен от системата на Общността относно помощите, който правителството на Френската република приведе само в хипотетичен план, в отговор на съображенията на Комисията, не може да бъде приет.

14. По отношение на приложимостта на критериите, заложи в Директива 70/50, на първо място следва да се отбележи, че позоваването в член 2, параграф 3, буква к) на термина "частни лица" включва всички икономически субекти на частното право, като по този начин издателите на вестници не могат да бъдат изключени от неговия обхват.

15. По отношение на аргумента на френското правителство, засягащ тази директива, че като последица от произходът на продаваните от френските издатели на вестници печатни издания не може по никакъв начин да повлияе избора на потенциалния читател, следва да се отбележи, че жалбата на Комисията не засяга крайните адресати на печатните издания, а възможностите, с които разполагат издателите на вестници по отношение на отпечатването на техните публикации. Лишаването от данъчното предимство, предвидено в член 39а от Code général des impôts, насърчава предприятията да възлагат своята издателска дейност по-скоро във Франция, отколкото в друга държава-членка. Следователно, на основание член 2, параграф 3, буква к) от Директива 70/50, данъчната разпоредба, предмет на жалбата, може да се разглежда като пречка за търговския обмен на територията на Общността, тъй като предоставя предимство в полза на изданията, отпечатани на националната територия.

16. Следователно, поради обстоятелството, че насърчава издателите на вестници да възлагат отпечатването на своите печатни издания по-скоро във Франция, отколкото в други държави-членки, оспорваната от Комисията данъчна разпоредба е в състояние да ограничи вноса на отпечатани продукти с произход от тези държави и поради тази причина трябва да бъде квалифицирана като мярка с равностоен на количествено ограничение ефект, забранена от член 30.

17. Следователно се налага изводът, че с отнемането на френските издатели на вестници на възможността да се ползват от известни данъчни предимства за публикации, които те възлагат за печат в други държави-членки, Френската република не е изпълнила задълженията си по член 30 от Договора за ЕИО.

По съдебните разноси

18. По силата на член 69, параграф 2 от Процедурния правилник, всяка страна, загубила делото, се осъжда да заплати разноските по него. Тъй като Френската република е загубила делото по представените от нея доводи, на същата трябва да се възложи да заплати разноските по него.

По изложените съображения Съдът реши:

1. С отнемането на френските издатели на вестници на възможността да се ползват от известни данъчни предимства за публикации, които те възлагат за печат в други държави-членки, Френската република не е изпълнила задълженията си по член 30 от Договора за ЕИО.

2. Осъжда Френската република да заплати съдебните разноси.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 7 май 1985 година.